

Сонет «Про квіти»

Педро Кальдерон де ла
Барка

Вони, розкривши на світанні очі,
Були тріумфом і живим радінням,
А будуть ввечері лише тужінням
І сном заснуть в руках холодних ночі.
Їх злото, піруза і сніг урочі —
Їх барви, визив небесам нетлінним —
Це образ людських доль, які з тремтінням
Назустріч дневі постають, охочі.
Щоби цвісти, проснулась рози сила,
Цвісти, щоб старіти. В одній бростині
Для неї і колиска, і могила.
Цей жереб — він судився і людині:
День — постання її і теж кончина.
Спливли віки, і день — немов година.

Переклад: М. Ореста